



Република Србија
УПРАВНИ СУД
1 У 3631/12
29.04.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: др Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Тишма Јовановић и Зорице Китановић, чланова већа, са судијским саветником Љиљаном Петровић, као записничарем, у поступку извршења одлуке Уставног суда Уж. 1851/2009 од 22.03.2012. године, донете по уставној жалби А.А. из ..., изјављеној против пресуде Врховног суда Србије У. 5912/08 од 07.05.2009. године, донете у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., Ул. ... бр. ..., кога заступа Милисав Курмазовић, адвокат из Ужица, Ул. Омладинска бр. 34/24, поднетој против Војне поште 1084 Београд, ради поништаја решења УП-2 број: 7-6/2008 од 16.07.2008. године, у предмету разрешења од професионалне војне службе у војсци, у нејавној седници већа, одржаној дана 29.04.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I ПОНАВЉА СЕ ПОСТУПАК, завршен правноснажном пресудом Врховног суда Србије У. 5912/08 од 7.05.2009. године.

II УКИДА СЕ пресуда Врховног суда У. 5912/08 од 07.05.2009. године.

III Тужба СЕ УВАЖАВА и **ПОНИШТАВА** решење Војне поште 1084 Београд, УП-2 број: 7-6/2008 од 16.07.2008. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Врховног суда Србије У. 5912/08 од 07.05.2009. године одбијена је тужба тужиоца А.А. из ..., поднета против решења ВП 1084 Београд УП-2 број: 7-6/2008 од 16.07.2008. године, којим је одбијена жалба

тужиоца, изјављена против Наредбе ВП 1097 Ниш Пов.бр. 7-848 од 05.11.2007. године, којом је, по службеној дужности, исправљена грешка начињена у диспозитиву наредбе исте војне поште бр. 7-701 од 13.09.2007. године, у делу који се односи на датум разрешења од професионалне војне службе А.А..

Против наведене правноснажне пресуде Врховног суда Србије, А.А. је Уставном суду изјавио уставну жалбу.

Уставни суд је одлуком број Уж.1851/2009 од 22.03.2012. године, ставом 1. диспозитива усвојио уставну жалбу А.А. и утврдио да је пресудом Врховног суда Србије У. 5912/08 од 07. маја 2009. године повређено право подносиоца на правично суђење зајемчено чланом 32. став 1. Устава Републике Србије, док се у преосталом делу уставна жалба одбацује. Ставом 2. диспозитива Уставни суд је наложио суду да у року од 60 дана од дана достављања одлуке Уставног суда понови поступак по тужби подносиоца, изјављеној против решења ВП 1084 Београд УП-2 број: 7-6/2008 од 16. јула 2008. године.

Према разлозима образложења одлуке Уставног суда, у чијем извршењу поступа Управни суд, као стварно надлежни суд према члану 29. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08...78/2011), Уставни суд је претходно утврдио да је Наредбом ВП 1097 Ниш број: 7-848 од 05.новембра 2007. године исправљена, по службеној дужности грешка начињена у изреци Наредбе исте војне поште бр. 7-700 од 13.септембра 2007. године, у делу који се односи на датум разрешења М.Р из Ужица од професионалне војне службе. Против наведене наредбе М.Р је изјавио жалбу, која је решењем ВП 1084 Београд УП-2 број: 8-6/2008 од 16. јула 2008. године одбијена као неоснована. М.Р је 25 августа 2008. године против коначног управног акта поднео тужбу, у којој је, поред осталог, указао да је решење донето од стране неовлашћеног лица – заменика начелника Генералштаба, као и да се у конкретном случају не ради о исправци грешке, јер се исправка врши закључком и решењем. Пресудом Врховног суда Србије У-5919/08 од 29. јануара 2009. године, уважена је тужба М.Р. и поништено решење ВП 1084 Београд УП-2 број: 8-6/2008 од 16. јула 2008. године. У разлозима образложења ове пресуде, између осталог, је наведено: да је другостепено решење донео и потписао заменик начелника

Генералштаба Војске Србије, а да, притом, нису у уводу тог решења наведене одредбе прописа из којих би произлазила његова надлежност да, у име начелника, као његов заменик, донесе решење по жалби; да ни у првостепеном, нити у другостепеном решењу, нису наведене чињенице које се односе на датум разрешења тужиоца професионалне војне службе, те на основу чега је закључено да се ради о очигледној грешци, због чега се не може испитати да ли су били испуњени услови из члана 209. став 1. Закона о општем управном поступку за исправку тог податка; да је, по оцени Врховног суда Србије, решењем другостепеног органа повређен закон на штету тужиоца и да је тај орган дужан да у поновном поступку поступи по примедбама суда. Уставни суд је у спроведеном поступку утврдио да је оспорена пресуда донета од стране законом установљеног суда, који је, у поступку спроведеном у складу са Законом о управним споровима, донео одлуку на основу чињеничног стања утврђеног у управном поступку. Међутим, Уставни суд указује, да сагласно одредби члана 32. став 1. Устава, постоји обавеза судова да образложе своју одлуку и да узму у обзир аргументе странака. То не подразумева да суд мора да детаљно одговори на све наводе странака изнете у правном средству у коме одлучује, већ само на оне које оцени правно релевантним. Наиме, према ставу Уставног суда, у конкретном случају, када је странка оспори надлежност туженог органа за одлучивање по жалби, Врховни суд Србије је био у обавези да те наводе испита и да оцену о њима образложи. Међутим, Врховни суд Србије је у пресуди У-5912/08 од 07.05.2009. године само ценио да ли је тужени орган правилно применио одредбу члана 209. став 1. Закона о општем управном поступку, али не и навод тужбе да тај орган није био овлашћен да поступа у конкретном случају, чиме је, према оцени Уставног суда, подносиоцу уставне жалбе повређено право на образложену пресуду, као елеменат права на правично суђење зајемченог чланом 32. став 1. Устава.

Према одредби члана 166. став 2. Устава Републике Србије (“Службени гласник РС”, број 98/06), одлуке Уставног суда су коначне, извршне и опште обавезујуће.

Чланом 171. Устава Републике Србије утврђено је: Свако је да дужан да поштује и извршава одлуке Уставног суда (став 1); Уставни суд својом одлуком уређује начин њеног извршања, када је то потребно. (став 2); Извршење одлука

Уставног суда уређује се законом.

Одредбом члана 104. став 1. Закона о Уставном суду (Службени гласник РС”, бр. 109/07 и 99/11) прописано је да су државни и други органи, организације којима су поверена јавна овлашћења, политичке странке, синдикалне и друге организације, удружења грађана или верске заједнице дужне да, у оквиру својих права и дужности, извршавају одлуке и решења Уставног суда.

Одредбом члана 89. став 2. Закона о Уставном суду прописано је да, када Уставни суд утврди да је оспореним појединачним актом или радњом повређено или ускраћено људско или мањинско право и слобода зајемчена Уставом, може поништити појединачни акт, осим судске одлуке, забранити даље вршење радње, или одредити предузимање друге мере или радње којом се отклањају штетне последице утврђене повреде или ускраћивања зајамчених права и слобода и одредити начин правичног задовољења подносиоца.

У овом конкретном случају, Уставни суд је својом Одлуком Уж. 1851/2009 од 22.03.2012. године наложио да се штетне последице повреде права на правично суђење подносиоца уставне жалбе А.А., извршене пресудом Врховног суда Србије У. 5912/08 од 07. маја 2009. године, отклоне понављањем поступка по његовој тужби изјављеној против решења Војне поште 1084 Београд, УП-2 број 7-6/2008 од 16.07.2008. године.

Поступајући у извршењу одлуке Уставног суда, сагласно цитираним одредбама члана 166. став 2. Устава и члана 104. став 1. Закона о Уставном суду, а у оквиру својих права и дужности, Управни суд је решио да понови поступак завршен правоснажном пресудом Врховног суда Србије У 5912/08 од 07 маја 2009. године, па је одлучио као у ставу првом диспозитива.

Поновно решавајући о тужби тужиоца изјављеној против решења тужене Војне поште 1084 Београд, УП-2 број: 7-6/2008 од 16.07.2008. године, Управни суд је оценио наводе тужбе, одговор на тужбу и целокупне списе предмета ове управне ствари, па је у смислу члана 39. став 1. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96) чије се одредбе примењују у овој правној ствари,

сагласно члану 77. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), нашао да је тужба основана.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 22.08.2008. године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа, наводећи да су истим учињене битне повреде правила поступка из члана 210. у вези члана 196., члана 125. став 1., члана 192. став 1., члана 235. став 2., члана 201. став 1. у вези члана 197. Закона о општем управном поступку, због чега је дошло до неправилне примене материјалног права из чл. 108. у вези чл. 112. ст. 2. и 3., у вези чл. 154. ст. 2. Закона о Војсци Југославије, што је било од утицаја на решавање ове управне ствари. Указује да, у конкретном, није у питању никакава исправка грешке, јер се иста врши закључком и решењем, већ да се ради о измени чињеничног стања, одлучивању у меритуму наредбом, као правним актом о престанку службе, а што је недозвољено. Предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење.

Према разлозима образложења оспореног решења, тужени орган је одлуку из диспозитива донео, јер је нашао да је првостепени орган, правилно применивши одредбе члана 209. став 1. ЗУП-а, у складу са чланом 113. став 1. Закона о Војсци Југославије, исправно поступио када је ожалбеном Наредбом исправио грешку у својој Наредби, од 13.09.2007. године, у делу датума разрешења тужиоца од професионалне војне службе. Ово стога, јер је тужиоцу професионална војна служба престала због организацијских промена у јединици у којој је на служби, те је исправно наведен датум његовог разрешења од професионалне војне службе, као датум наступања организацијске промене, тј. 30.09.2006. године. Решење је, како је то у уводу решења наведено, донео заменик начелника Генералштаба Војске Србије, на основу одредбе члана 141. став 2. Закона о Војсци Србије ("Сл. гласник РС" бр. 116/07), које лице је и потписало оспорено решење, а што је све оверено печатом туженог.

Према одредби члана 196. став 3. Закона о општем управном поступку ("Сл. лист СРЈ", бр. 33/97), писмено решење, између осталог, садржи потпис службеног лица и печат органа. Одредбом члана 197. став 1. истог Закона је прописано да увод решења садржи назив органа који доноси решење и пропис о

надлежности тог органа, а одредбом члана 201. став 1. тог Закона да решење потписује службено лице које доноси решење. Одредбом члана 141. став 2. Закона о Војсци Србије ("Сл. гласник РС", бр. 116/07), прописано је да о жалби против решења старешине из става 1. тог члана решава старешина команде, јединице или установе Војске Србије, непосредно претпостављен старешини који је донео првостепено решење.

Како је оспорено решење донео и потписао заменик начелника Генералштаба Војске Србије, а при том у уводу оспореног решења нису наведене одредбе прописа из којих би произлазила надлежност заменика начелника Генералштаба Војске Србије, да у име начелника Генералштаба Војске Србије, тј. као заменик, донесе решење по жалби, што мора бити означено у уводу решења, у смислу члана 197. став 1. Закона о општем управном поступку, Врховни суд Србије је нашао да су, при доношењу оспореног решења, учињене битне повреде правила поступка из цитираних одредаба Закона, које је у поновном поступку потребно отклонити.

Осим изнетог, у оспореном решењу, као и у првостепеном, није наведено које чињенице су, као утврђене, наведене у образложењу Наредбе од 13.09.2007. године, а које се односе на датум разрешења тужиоца од професионалне војне службе, те на основу чега је закључено да се ради о очигледној грешци, када је у Наредби означен датум 30.09.2007. године, због чега се не може испитати да ли су били испуњени услови из члана 209. став 1. ЗУП-а за исправак тог податка.

Како је тужилац све наводе тужбе изнео и у жалби, а тужени, оспореним решењем није их посебно оценио (већ само наводе о формалним недостацима наредбе) и сам је учинио битну повреду поступка из члана 235. став 2. ЗУП-а, којом је, између осталог, прописано да се у образложењу другостепеног решења морају оценити сви наводи жалбе.

На основу резултата поновљеног поступка по тужби, Управни суд је у ставу другом диспозитива пресуде укинуо ранију пресуду Врховног суда Србије УП

912/08 од 07.05.2009. године.

С обзиром да је у поновљеном поступку утврђено да је решење незаконито, Управни суд је на основу члана 41. став 2., у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, број 46/96) одлучио као у ставу трећем диспозитива ове пресуде, стим што је надлежни орган дужан да донесе ново и на закону засновано решење о тужиочевој жалби, придржавајући се примедби и схватања суда изнетих у овој пресуди, у року и на начин прописан одредбом члана 61. Закона о управним споровима („Службени лист СРЈ“, бр.46/96).

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 29.04.2013. године, 1 У. 3631/12

Записничар
Љиљана Петровић, с.р.

Председник већа – судија
др Јадранка Ињац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ